

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
11. juli 2002 *

I sagerne T-107/01 R og T-175/01 R,

Société des mines de Sacilor — Lormines, Puteaux (Frankrig), ved avocat
R. Schmitt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Rozet og L. Ström, som
befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en begæring dels om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutninger af 30. marts, 21. april, 9. og 10. juli 2001, dels om anordning af foreløbige forholdsregler, hvorefter Kommissionen pålægges at give sagsøgeren medhold i de klager, som sagsøgeren har indgivet til Kommissionen den 9. februar og den 9. maj 2001.

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsfor skrifter

- 1 Artikel 86, stk. 1 og 2, KS har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne forpligter sig til at træffe alle egnede almindelige og særlige forholdsregler for at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af beslutninger og henstillinger fra Fællesskabets institutioner, og for at lette Fællesskabet varetagelsen af dets opgaver.

Medlemsstaterne forpligter sig til at afholde sig fra enhver forholdsregel, der er uforenelig med, at det i artiklerne 1 og 4 omtalte fælles marked består.«

2 Artikel 4 KS bestemmer:

»I overensstemmelse med bestemmelserne i denne traktat ophæves og forbydes følgende inden for Fællesskabet som uforeneligt med fællesmarkedet for kul og stål:

[...]

- b) forholdsregler eller fremgangsmåder, som medfører en forskelsbehandling af producenter, købere eller forbrugere, navnlig med hensyn til pris- eller leveringsbetingelser og transporttariffer, samt forholdsregler og fremgangsmåder, der hindrer køberens frie valg af leverandør

- c) tilskud eller anden støtte ydet af staterne eller særlige byrder pålagt af dem, i hvilken som helst form dette sker

[...]«

Sagens faktiske omstændigheder

- 3 Mineselskabet Sacilor — Lormines (herefter »sagsøgeren« eller »selskabet«) blev oprettet i 1978 for at overtage koncessionerne og forpagtningerne i Sacilor en Lorraines jernminer. I betragtning af nedgangen i jernmalmudvindingsaktiviteterne i denne region besluttede den franske regering i 1991 at standse produktionen. Produktionen ophørte i 1993.
- 4 På grund af, at selskabets formål ikke længere bestod, burde det opløses. Som følge heraf indledte selskabet procedurerne med henblik på lukning og på at bringe koncessionen til ophør.
- 5 Proceduren med henblik på lukning har til formål at lukke og bringe de gamle mineinstallationer i sikkerhed. I den forbindelse er mineselskabet undergivet det særlige minetilsyn, hvor formålet er at garantere sikkerheden i de gamle mineinstallationer.
- 6 Den anden procedure har til formål forlods at bringe koncessionen til ophør. Proceduren gør det muligt for koncessionshaveren at blive fritaget for de forpligtelser, der følger af anvendelsen af det særlige minetilsyn, og frigør koncessionshaveren fra en formodning for ansvar med hensyn til de skader, som indtræffer over jorden.
- 7 Lukningsforanstaltningerne blev gennemført i overensstemmelse med bestemmelserne i dekret 80-330 af 7. maj 1980 om minetilsynet og stenbrud (JORF af 10.5.1980, s. 1179), som ændret, hvilket den kompetente nationale forvaltning

konstaterede i løbet af 1996. Til trods herfor bragte staten ikke koncessionerne til ophør.

- 8 De franske forvaltningsdomstole gav sagsøgeren delvis medhold i påstanden om, at Den Franske Republik tilpligtedes at anerkende, at koncessionerne var ophørt, således at selskabet aktuelt er indehaver af 18 koncessioner og to forpagtninger.

- 9 Da den kompetente minister ikke anerkendte dette, fortsatte forvaltningen med at udøve minetilsynet med hjemmel i lov 94-588 af 15. juli 1994 om ændring af visse bestemmelser i mineloven og artikel L. 711-12 i lov om arbejdsforhold (JORF af 16.7.1994, s. 10239), således at sagsøgeren skulle bære de udgifter, der var forbundet med tilsynsforanstaltningerne og de offentlige arbejder.

- 10 Ved lov 99-245 af 30. marts 1999 om ansvar for skader som følge af minedrift og forebyggelse af minerisici efter ophør af udvindingen (JORF af 31.3.1999, s. 4767) blev ansvarsformodningen på mineområdet udvidet, for så vidt som der nu blev fastsat en varig formodning for ansvar for den tidligere koncessionshaver. Loven fastsætter endvidere en forpligtelse for den tidligere driftsleder til at betale et beløb, der skal anvendes til at finansiere de offentlige udgifter i ti år.

- 11 Ved skrivelse af 9. februar 2001, som blev registreret i Kommissionens Generalsekretariat den 21. februar 2001, indgav sagsøgeren en klage til Kommissionen, idet selskabet fandt, at de franske myndigheders afvisning af at bringe koncessionerne til ophør, hvorved det blev underlagt nye uforudsete og urimelige udgifter, er i strid med artikel 4 KS og 86 KS.

- 12 Sagsøgeren gjorde i sin klage gældende, at de franske myndigheder har overtrådt artikel 4, litra c), KS ved at lade selskabet bære »særlige byrder«. Sagsøgeren anmodede Kommissionen om med hjemmel i artikel 88 KS at fastslå, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten, og at medlemsstaten pålægges at

»— anerkende, at Lormines-selskabet fra den dag, hvor koncessionerne og forpagtningerne faktisk ophørte, ikke længere er indehaver af dem

— anerkende, at siden disse koncessioner og forpagtninger faktisk ophørte, kan Lormines ikke være underlagt en formodning for ansvar

— ophøre med at pålægge Lormines udgifter af enhver art i medfør af de førnævnte koncessioner og forpagtninger

— skadesløsholde Lormines-selskabet for de udgifter, som selskabet har måttet afholde, siden koncessionerne og forpagtningerne faktisk ophørte«.

- 13 Selskabet tilkendegav afslutningsvis i klagen, at det ønskede at blive holdt orienteret om de skridt, som Kommissionen »ville foranstalte over for Den Franske Republik«.

- 14 I skrivelse af 30. marts 2001, som ifølge sagsøgers advokat blev modtaget den 20. april 2001, afgav Kommissionen, ved direktøren for direktoratet for »Statsstøtte II« under Generaldirektoratet for Konkurrence, følgende svar:

»På baggrund af de tilgængelige oplysninger har Generaldirektoratet for Konkurrences tjenestegrene konkluderet, at denne sag ikke henhører under fællesskabsretten, men alene under fransk ret. De angivne foranstaltninger, som vedrører de betingelser, som den franske stat har fastsat i forbindelse med, at udvindingsselskabers minekoncessioner ophører, udgør ikke gennemførelsesforanstaltninger over for EKSF-virksomheder. De henhører under området for sikkerhed og civilretligt ansvar, hvilket henhører under medlemsstaternes og ikke under Fællesskabets kompetence. EKSF-virksomheder er ikke fritaget for de forpligtelser, som medlemsstaterne har fastsat, og som er påkrævede af generelle hensyn, såsom sikkerhedshensyn, det civile ansvar eller miljøet. De økonomiske omkostninger, som følger heraf, kan derfor ikke betragtes som særlige byrder, der pålægges EKSF-virksomhederne som omhandlet i artikel 4, [litra] c), [KS].

Såfremt De måtte have nye oplysninger, der kan påvise det modsatte, anmoder jeg Dem venligst om at fremsende dem til mine tjenestegrene snarest muligt.«

- 15 Ved skrivelse af 9. maj 2001 besvarede sagsøgerens advokat Kommissionens skrivelse. Efter at have behandlet begrebet »særlige byrder« som omhandlet i artikel 4, litra c), KS samt pålæggelsen af byrder alene over for de i EKSF-traktaten omhandlede virksomheder, gjorde han gældende, at der forelå en forskelsbehandling, som var i strid med artikel 4, litra b), KS. Han konkluderede følgende: »Af denne grund, om fornødent og i overensstemmelse med artikel 35 [KS], anmoder jeg Kommissionen om at fastslå, at Den Franske Republik har

tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 4, [litra] b) [KS], og artikel 86 [KS].« Han anmodede også om, at der blev anordnet præcis de samme foranstaltninger som dem, der var nævnt i klagen af 9. februar 2001.

- 16 Ved skrivelse af 10. juli 2001, som ifølge sagsøgerens advokat blev modtaget den 19. juli samme år, afgav Kommissionen ved direktøren for direktoratet »Erhvervs- og miljøpolitik, Udnyttelse af Naturressourcer og Særlige Industrier« under Generaldirektoratet »Virksomheder« følgende svar:

»I Deres skrivelse af 14. maj 2001 har De subsidiært gjort gældende, at der foreligger en forskelsbehandling i strid med artikel 4, [litra] b) [KS], som Lormines er offer for. Dette forhold er blevet undersøgt af mine tjenestegrene, som er kompetente på dette område. Det lader til, at artikel 4, [litra] b) [KS], alene vedrører salg af EKSF-produkter. Anvendelsen af det generelle princip om forbud mod forskelsbehandling er præciseret i artikel 60 (priser) og artikel 70 (transporttariffer). De særlige byrder som følge af udvindingsselskabernes afståelse af minekoncessionerne falder derfor ikke ind under artikel 4, [litra] b) [KS]'s anvendelsesområde.

Med hensyn til de øvrige forhold i Deres klage henviser jeg til Generaldirektoratet for Konkurrences svar, som er givet i skrivelsen af 30. marts 2001.«

Retsforhandlinger

- 17 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. maj 2001, registeret under sagsnummer T-107/01, har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation dels af den stiltiende beslutning af 21. april 2001, hvorved Kommissionen afviste

at give sagsøgeren medhold i klagen af 9. februar 2001, dels af Kommissionens beslutning af 30. marts 2001, hvorved den afviste at give sagsøgeren medhold i den samme klage.

- 18 Ved særskilt processkrift indleveret den 19. juni 2001 har Kommissionen nedlagt påstand om afvisning af denne sag. Ved kendelse af 11. oktober 2001 traf Retten afgørelse om at henskyde afvisningspåstanden til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.
- 19 Duplikken i sag T-107/01 blev indgivet den 23. maj 2002.
- 20 Ved stævning indleveret til Retten den 31. juli 2001, registeret under sagsnummer T-175/01, har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation dels af den stiltiende beslutning af 9. juli 2001, hvorved Kommissionen afviste at give sagsøgeren medhold i klagen af 9. maj 2001, dels af Kommissionens beslutning af 10. juli 2001, hvorved den afviste at give sagsøgeren medhold i den samme klage.
- 21 Ved særskilt processkrift indleveret den 12. oktober 2001 har Kommissionen nedlagt påstand om afvisning af denne sag. Ved kendelse af 12. marts 2002 traf Retten afgørelse om at henskyde afvisningspåstanden til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.
- 22 Kommissionen indgav den 23. maj 2002 svarskrift i sag T-175/01.

23 Ved særskilt processkrift indleveret til Retten den 29. maj 2002, registreret under sagsnumrene T-107/01 og T-175/01, har sagsøgeren indgivet en begæring om foreløbige forholdsregler med påstand om:

»— udsættelse af gennemførelsen af beslutningerne af 30. marts, 21. april, 9. og 10. juli 2001, hvorved Kommissionen afviste at fastslå, at Den Franske Republik har tilsidesat artikel 4, [litra] b) og c), [KS], og artikel 86 [KS], og om, at den pålægges at afhjælpe dette i overensstemmelse med de foranstaltninger, som Lormines har angivet i sine skrivelser af 9. februar og 9. maj 2001

— at Kommissionen pålægges at træffe en beslutning under anvendelse af artikel 88 [KS], der fastslår, at Den Franske Republik har tilsidesat artikel 4, [litra] b) og c), [KS] og artikel 86 [KS], og at den skal betale Lormines omkostninger inden for en frist på én måned fra afsigelsen af kendelsen, og under alle omstændigheder inden EKSF-traktaten udløber den 23. juli 2002

— at Kommissionen pålægges at træffe en beslutning under anvendelse af artikel 88 [KS] [...] inden for en frist på én måned fra afsigelsen af kendelsen, og under alle omstændigheder inden EKSF-traktaten udløber den 23. juli 2002, hvorved Den Franske Republik pålægges at afhjælpe overtrædelsen af sine forpligtelser i henhold til artikel 4, [litra] b) og c), [KS], og artikel 86 [KS], og navnlig at:

— anerkende, at Lormines-selskabet fra den dag, hvor koncessionerne og forpagtningerne faktisk ophørte, ikke længere er indehaver af dem

- anerkende, at siden disse koncessioner og forpagtninger faktisk ophørte, kan Lormines ikke være underlagt en formodning for ansvar

- ophøre med at pålægge Lormines udgifter af enhver art i medfør af de førnævnte koncessioner og forpagtninger

- skadesløsholde Lormines-selskabet for de udgifter, som selskabet har måttet afholde, siden koncessionerne og forpagtningerne faktisk ophørte.«

- 24 Kommissionen indgav den 14. juni 2002 sine skriftlige bemærkninger til begæringen om foreløbige forholdsregler.
- 25 Retten har på baggrund af sagens akter vurderet, at den råder over alle de nødvendige elementer for at kunne træffe afgørelse om den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler, uden at parterne mundtligt fremkommer med deres forklaringer.

Retlige bemærkninger

- 26 I henhold til artikel 39, stk. 2 og 3, KS, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21),

kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte fuldbyrdelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

- 27 I den foreliggende sag finder Retten, at det først og fremmest skal undersøges, om begæringen om foreløbige forholdsregler kan antages til realitetsbehandling.

Parternes argumenter

Formaliteten med hensyn til hovedsagerne

- 28 Sagsøgeren har blot gjort gældende, at de i artikel 104, stk. 1, i Rettens procesreglement anførte betingelser er opfyldt.
- 29 Kommissionen har gjort gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler skal afvises, eftersom det er åbenbart, at hovedsagerne, som de støttes på, skal afvises. Kommissionens argumentation er bygget op omkring fire anbringender til støtte for, at begæringen skal afvises.
- 30 For det første er sagsøgeren, som ikke længere udøver nogen aktivitet, der henhører under EKSF-traktaten, ikke en virksomhed i den forstand, hvori udtrykket anvendes i traktatens artikel 80. Sagsøgeren har således ingen søgsmålskompetence.

- 31 For det andet skal søgsmål i henhold til artikel 35 KS afvises i det omfang, hvor en begæring om at vedtage en beslutning ikke fremsættes over for Kommissionen inden for rimelig tid. I den foreliggende sag henvendte sagsøgeren sig til Kommissionen længe efter, at de begivenheder, som førte til de franske myndigheders påståede tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til EKSF, var indtruffet.
- 32 For det tredje skal søgsmål i henhold til artikel 35 KS også afvises, når Kommissionens passivitet ikke forinden er blevet anfægtet. I denne sammenhæng har Kommissionen gjort gældende, at skrivelserne af 9. februar og 9. maj 2001 ikke kan anses for at indeholde nogen opfordring til at handle. Kommissionen har ud fra de konkrete omstændigheder påpeget, at et krav om, at Kommissionen handler i medfør af artikel 35 KS inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt den i henhold til artikel 88 KS, svarer til, at Kommissionen forpligtes til at udstede »en bindende retsakt«, som henset til de nødvendige frister ved gennemførelsen af den procedure, der er fastsat i sidstnævnte artikel, kun vil være en retsakt, som afviser det krav, som er forelagt den. En sådan fortolkning kan ikke tiltrædes.
- 33 For det fjerde skal søgsmål i henhold til artikel 33 KS afvises, eftersom Kommissionens skrivelser af 30. marts og 10. juli 2001 ikke udgør anfægtelige retsakter. Selv om det antages, at skrivelserne af 10. juli 2001 skal betragtes som en udtrykkelig afvisning af sagsøgerens klage, kan den kun antages at være rent bekræftende i forhold til en forudgående retsakt, nemlig den stiltiende beslutning truffet den 9. juli 2001 om at afvise at tage sagsøgerens klage af 9. maj 2001 til følge.

Formaliteten vedrørende påstandene i begæringen om foreløbige forholdsregler

- 34 Sagsøgeren har mindet om, at begæringen om foreløbige forholdsregler har til formål, at Kommissionen inden udløbet af EKSF-traktaten den 23. juli 2002 tager

anmodningerne af 9. februar og 9. maj 2001 til følge. Sagsøgeren har tilføjet, at hvis Retten tager nærværende begæring til følge, skal Kommissionen fastslå, at Den Franske Republik har overtrådt artikel 4, litra b) og c), KS og artikel 86 KS, og påbyde denne medlemsstat at afhjælpe dette i overensstemmelse med de forholdsregler, som sagsøgeren har begæret i sine to anmodninger.

- 35 Sagsøgeren har med støtte i præmis 44-46 i kendelse afsagt af Domstolens præsident den 3. maj 1996 i sagen Tyskland mod Kommissionen (sag C-399/95 R, Sml. I, s. 2441) gjort gældende, at artikel 39 KS hverken er til hinder for, at gennemførelsen af beslutninger om afslag udsættes, eller at det pålægges den sagsøgte institution, hvis afslag anfægtes, at tage den forelagte begæring til følge. (jf., ved analogi, Domstolens dom af 26.11.1996, sag C-68/95, T. Port, Sml. I, s. 6065, præmis 59 og 60).
- 36 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at en begæring om foreløbige forholdsregler nu er det eneste middel, hvorved der kan opnås domstolsbeskyttelse af de rettigheder, som er tillagt sagsøgeren i henhold til EKSF-traktaten, som udløber den 23. juli 2002, og henset til, at fristen snart udløber, vil Kommissionen ved udøvelsen af selve de beføjelser, som traktaten tillægger den, ikke længere kunne opfylde en dom, som annullerer de anfægtede beslutninger. Hvis denne begæring tages til følge, vil det i øvrigt være i overensstemmelse med den retspraksis, hvorefter en begæring om foreløbige forholdsregler kan anvendes med henblik på at bringe en handling eller en passivitet til ophør, hvis sanktion forfølges gennem et søgsmål i hovedsagen (Domstolens kendelse af 21.5.1977, sag 31/77 R, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, Sml. s. 921, af 22.5.1977, sag 61/77 R, Kommissionen mod Irland, Sml. s. 937, af 13.7.1977, sag 61/77 R II, Kommissionen mod Irland, Sml. s. 1411, og af 29.6.1995, sag C-120/94 R, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 3037). Denne retspraksis kendetegner relativiteten af kravet om, at de forholdsregler, som Retten anordner, er foreløbige. På dette punkt har sagsøgeren understreget, at de begærede foreløbige forholdsregler vil ophøre i tilfælde af, at Kommissionen frifindes, eller i tilfælde af, at Domstolen efterfølgende annullerer Kommissionens beslutning om, at Den Franske Republik har begået traktatbrud.
- 37 Kommissionen har indledningsvis påpeget, at nærværende begæring blev indgivet mere end henholdsvis 12 og 10 måneder efter, at sagerne T-107/01 og T-175/01

blev indbragt for Retten. Den har i denne henseende understreget, at interessen i og nytten af proceduren med foreløbige forholdsregler ikke kan forliges med en ekstremt lang frist (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11.4.1960, forenede sager 3/58-18/58, 25/58 og 26/58, Barbara Erzbergbau AG m.fl. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 179, org. ref.: Rec. s. 459).

- 38 Kommissionen har derefter gjort gældende, at selv om muligheden for at anordne foreløbige forholdsregler ikke er begrænset af de bestemmelser, der gælder for visse retsmidler, lader det til, at fastsættelsen af sådanne forholdsregler reelt er begrænset til direkte søgsmål. Muligheden for at anordne foreløbige forholdsregler accessorisk til en traktatbrudssag er således anerkendt (kendelsen af 22.5.1997 i sagen Kommissionen mod Irland), således at det ville føre til en suspension af nationale lovgivningsmæssige foranstaltninger og/eller en fastsættelse af detaljerede fremgangsmåder for de nationale myndigheders handlen. Selv om muligheden for at anordne foreløbige forholdsregler accessorisk til et passivitetssøgsmål imidlertid ifølge Kommissionen i princippet er anerkendt af Domstolen (T. Port-dommen) og af Retten (kendelse afsagt af Rettens præsident den 21.3.1997, sag T-79/96, Camar mod Kommissionen, Sml. II, s. 403, præmis 44), har sagsøgeren ikke nævnt en eneste sag, hvor denne mulighed er blevet anvendt.
- 39 I den foreliggende sag fører formålet med de begærede forholdsregler til, at sagen skal afvises.
- 40 Kommissionen har således fastslået, at beslutningerne af 30. marts, 21. april, 9. og 10. juli 2001 afviser at tage de over for Kommissionen fremsatte anmodninger til følge. Disse forskellige beslutninger indeholder i sig selv efter selve deres art ingen påbud og kræver ikke at blive gennemført. Under alle omstændigheder svarer udsættelsen af gennemførelsen af disse beslutninger ikke til udstedelsen af den retsakt, som Kommissionen har afvist (jf. i denne retning Domstolens kendelse af 5.10.1969, sag 50/69 R, Tyskland mod Kommissionen, Rec. s. 449, på s. 451). Kommissionen har følgelig gjort gældende, at disse beslutninger ikke

kan gøres til genstand for en udsættelse af gennemførelsen, og at den foreliggende begæring i denne henseende skal afvises.

- 41 For så vidt angår de øvrige begærede forholdsregler (jf. ovenfor i præmis 23), således som de er opregnet i begæringen (jf. ovenfor i præmis 34), er disse forholdsregler påbud, som har til hensigt at pålægge Kommissionen dels at fastslå, at Den Franske Republik har tilsidesat forskellige forpligtelser i henhold til fællesskabsretten, dels at rette påbud over for denne medlemsstat, som har til formål at pålægge denne at vedtage fire forholdsregler. Disse krav svarer nøjagtigt til dem, som sagsøgeren fremsatte over for Kommissionen i sine skrivelser af 9. februar og 9. maj 2001.
- 42 Kommissionen finder imidlertid, at det ville stride mod de med traktaten tilsigtede principper om kompetencefordelingen mellem Fællesskabets forskellige institutioner, hvis dets retsinstanser pålægger Kommissionen at imødekomme den fremsatte anmodning om foreløbige forholdsregler (kendelser afsagt af Rettens præsident den 6.12.1989, sag T-131/89 R, Cosimex mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 11 og 12, og den 21.10.1996, sag T-107/96 R, Pantochim mod Kommissionen, Sml. II, s. 1361, præmis 43).
- 43 Derudover ville en anordning af de begærede foreløbige forholdsregler foregribe Rettens afgørelse i hovedsagen. Med hensyn til virkningerne af sådanne forholdsregler vil disse ikke ophøre med afsigelsen af dommen, eftersom Retten skal udtale sig om lovligheden af en beslutning om ikke at give sagsøgeren medhold i sine anmodninger, og ikke om lovligheden af beslutningen, som Kommissionen derved ville blive pålagt at træffe. Heraf følger, at de begærede forholdsregler ikke kan anses for at være foreløbige (jf. i denne retning kendelse afsagt af Rettens præsident den 3.3.1998, sag T-610/97 R, Carlsen m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 485, præmis 56).

- 44 Det er af disse grunde åbenbart, at de begærede foreløbige forholdsregler ikke henhører under Rettens kompetence. Kommissionen fastholder som følge heraf, at begæringen skal afvises.

Rettens bemærkninger

- 45 Nærværende begæring har et dobbelt formål.
- 46 Sagsøgeren ønsker med denne begæring for det første at opnå udsættelse af gennemførelsen af fire »beslutninger«, dateret den 30. marts, 21. april, 9. og 10. juli 2001, hvorved Kommissionen afviste at fastslå, at Den Franske Republik har tilsidesat artikel 4, litra b) og c), KS og artikel 86 KS, og at pålægge Den Franske Republik at afhjælpe dette i overensstemmelse med de foranstaltninger, som Lormines har angivet i sine skrivelser af 9. februar og 9. maj 2001.
- 47 Det følger således af artikel 35 KS, at de stiltiende afvisninger af 21. april og 9. juli 2001 anses for at være resultatet af Kommissionens tavshed ved udløbet af fristen på to måneder efter den forudgående anmodning om at handle. For så vidt angår skrivelserne af 30. marts og 10. juli 2001 har sagsøgeren anført, at de er udtryk for en udtrykkelig afvisning af at fastslå, at Den Franske Republik har begået traktatbrud, og at de har karakter af beslutninger.

- 48 Heraf følger, at i det omfang den fælles virkning af de fire »beslutninger« består i, at Kommissionen afviser at træffe de forholdsregler, som sagsøgeren har anmodet om med henblik på at bringe Den Franske Republiks påståede overtrædelse af EKSF-traktaten til ophør, vedrører den begærede udsættelse af gennemførelsen negative retsakter. Det skal imidlertid påpeges, at en begæring om udsættelse af gennemførelsen principielt ikke kan rettes mod en negativ forvaltningsafgørelse, da en udsættelse ikke kan ændre den begærende parts stilling (jf. navnlig kendelse afsagt af formanden for Domstolens Anden Afdeling den 31.7.1989, sag C-206/89 R, S. mod Kommissionen, Sml. s. 2841, præmis 14, og kendelser afsagt af Domstolens præsident den 30.4.1997, sag C-89/97 P(R), Moccia Irme mod Kommissionen, Sml. I, s. 2327, præmis 45, og den 21.2.2002, forenede sager C-486/01 P(R) og C-488/01 P(R), Front national og Martinez mod Parlamentet, Sml. I, s. 1843, præmis 73).
- 49 I dette tilfælde ville en udsættelse af gennemførelsen af de anfægtede retsakter ikke have som konsekvens, at Kommissionen blev forpligtet til at fastslå det påståede traktatbrud. Sagsøgeren ville således ikke have nogen som helst interesse heri, og den kan derfor ikke anordnes af Retten.
- 50 For det andet har nærværende begæring til formål at få anordnet foreløbige forholdsregler med henblik på at få Kommissionen til inden den 23. juli 2002 dels at fastslå, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der fremgår af EKSF-traktaten, dels at pålægge den pågældende medlemsstat at afhjælpe denne tilsidesættelse ved at vedtage fire forholdsregler.
- 51 For det første skal det påpeges, at det ifølge den ordning, der er indført ved artikel 88 KS, kun er, når Kommissionen »er af den opfattelse«, at en medlemsstat ikke har opfyldt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til denne

traktat, at Kommissionen konstaterer denne misligholdelse ved en begrundet beslutning efter forinden at have givet den pågældende stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger.

- 52 Derudover har den begærede foreløbige forholdsregel om at påbyde Kommissionen at fastslå traktatbruddet nøjagtig det samme indhold og virkninger som den forholdsregel, som Kommissionen ifølge sagsøgerens ulovligt har nægtet at vedtage. Det er åbenbart, at sagsøgeren tilsigter at opnå det fra Retten, som sagsøgeren ikke har opnået fra Kommissionen, idet de påstande, der er nedlagt for Retten, har samme ordlyd som dem, der er anført i skrivelserne af 9. februar og 9. maj 2001. Henset hertil kan sagsøgerens argumentation i det væsentlige sammenfattes således, at da Kommissionen nægter at fastslå, at en medlemsstat har begået traktatbrud i henhold til artikel 88 KS, og da Retten er blevet forelagt en begæring om foreløbige forholdsregler for at afværge konsekvenserne af dette afslag, skal Retten sætte sig i Kommissionens sted ved anvendelsen af nævnte artikel 88.
- 53 Men hvis denne forholdsregel blev anordnet, ville den være en indgriben i udøvelsen af de beføjelser, som tilkommer denne institution, som er uforenelig med den kompetencefordeling mellem Fællesskabets forskellige institutioner, som EKSF-traktatens forfattere har ønsket. Den kan derfor ikke tages i betragtning (jf. i denne retning kendelse afsagt af Rettens præsident den 2.10.1997, sag T-213/97 R, Eurocoton m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 1609, præmis 40).
- 54 I denne sammenhæng skal det bemærkes, at for så vidt som sagsøgerens argumentation støttes på T. Port-dommen, kan den ikke tiltrædes. Det kan således ikke nødvendigvis udledes af denne dom, at de foreløbige forholdsregler, der gør det muligt at afhjælpe en institutions passivitet, består i at påbyde denne institution at fastslå den overtrædelse af fællesskabsretten, som sagsøgeren forinden har påtalt i den klage, som sagsøgeren har forelagt institutionen.

- 55 I den nævnte dom har Domstolen i det væsentlige anført, at retten til domstolsbeskyttelse inden for rammerne af et passivitetssøgsmål anlagt af en borger i medfør af artikel 232 EF mod en institution, som har afholdt sig fra at udstede »en retsakt til ham, henstillinger og udtalelser dog undtaget«, omfatter muligheden for at anmode Fællesskabets retsinstanser om at foreskrive foreløbige forholdsregler i medfør af artikel 243 EF.
- 56 Domstolens vurdering støttes på EF-traktaten, inden for hvilken det er anerkendt, at der ikke består nogen naturnødvendig sammenhæng mellem annullationssøgsmålet og passivitetssøgsmålet (dom af 27.9.1988, sag 302/87, Parlamentet mod Rådet, Sml. s. 5615, præmis 16). Et passivitetssøgsmål gør det således muligt at fastslå, at en institution retsstridigt har afholdt sig fra at udstede en retsakt, som ifølge fast retspraksis (jf. navnlig dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 10) ikke kan anfægtes i medfør af artikel 230 EF på grund af dens forberedende karakter. Heraf følger, at den berørte institution kun kan bringe passiviteten til ophør ved at vedtage en retsakt, som er af forberedende karakter, og ikke nødvendigvis ved at udstede en retsakt, som afslutter den pågældende administrative procedure, sådan som sagsøgeren ønsker det (jf. i denne retning dom af 18.3.1997, sag C-282/95 P, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. I, s. 1503).
- 57 På samme måde kan de foreløbige forholdsregler, som anordnes af Retten, gøre det muligt at afhjælpe den passivitet, som en institution har udvist, uden at disse forholdsregler principielt, sådan som det er blevet foreslået, består i at pålægge institutionen at give sagsøgeren medhold i sin klage.
- 58 I den foreliggende sag ville konstateringen af det traktatbrud, som især Retten er blevet anmodet om at pålægge Kommissionen at fastslå, endeligt afslutte den traktatbrudsprocedure, som er fastsat i artikel 88 EF, og ville følgelig ikke antage en permanent karakter.

- 59 Endelig bemærkes, at for så vidt angår særligt den begærede forholdsregel om at pålægge Kommissionen at påbyde Den Franske Republik at afhjælpe det påståede traktatbrud ved at vedtage fire forholdsregler skal det ligeledes fastslås, at såfremt Retten tog en sådan anmodning til følge, ville den i realiteten henvende sig til den berørte medlemsstat.
- 60 Det henhører imidlertid ikke under Rettens kompetence at anordne sådanne foreløbige forholdsregler, når hovedsagen, som begæringen er led i, såsom i den foreliggende sag, er anlagt med henblik på at opnå annullation af den sagsøgte institutions »beslutninger«. Foreløbige forholdsregler kan således principielt kun realitetsbehandles, for så vidt de angår forholdsregler, der vil kunne være et led i den endelige afgørelse, som Retten træffer på grundlag af artikel 34 KS og 35 KS, og har tilknytning til retsforholdet mellem parterne, dvs. sagsøgeren og Kommissionen.
- 61 Retten kan under alle omstændigheder ikke pålægge Kommissionen at rette påbud over for en medlemsstat, eftersom det ikke i artikel 88 KS er fastsat, at Kommissionen har kompetence til at anordne sådanne forholdsregler, end ikke i den situation, hvor den berørte medlemsstat ikke har opfyldt sin forpligtelse inden for den frist, som nævnte institution har fastsat med henblik herpå.
- 62 Henset til ovenstående bemærkninger og med udtrykkeligt forbehold for vurderingen af de procesforudsætninger, som Kommissionen har gjort gældende til støtte for, at sagen afvises, skal nærværende begæring om udsættelse af gennemførelsen afvises.

Af disse grunde
bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler afvises.

- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 11. juli 2002.

H. Jung
Justitssekretær

B. Vesterdorf
Præsident